

Chàng Viết Mướn Thành Florance

Cậu bé là học trò lớp ba, quê ở thành Florance, mới 12 tuổi, người khôi tráng, thông minh, tóc đen, da trắng. Cậu là con đầu lòng của một viên ký ga, lương ít, nhà lấm miêng ăn, vì thế sinh kế rất eo hẹp. Cha cậu quý cậu lắm, nhưng đến việc học thì lại rất nghiêm khắc vì cậu đã lớn, cần phải học gấp cho chóng đủ sức đi làm, kiếm tiền đỡ gia đình.

Cha cậu đã có tuổi, lại lo nghĩ nhiều nên trông già xạm. Thế mà ngoài việc sở ra, cha cậu còn nhặt việc ngoài để kiếm thêm và đêm nào cũng thức khuya làm việc.

Ông vừa nhận được việc viết "băng" báo, cứ 500 tờ thì được 3 phật lạng (France). Nhưng việc này có phần khó nhọc, nên tối đến, lúc ăn cơm ông thường phân nản:

- Mất ta độ này kém quá. Làm việc đêm hại người thực!

Một hôm cậu con nói:

- Thưa cha, để con làm đỡ vì con viết được.

Cha đáp:

- Không, con còn phải học. Công việc nhà trường quan trọng hơn việc viết "băng" nhiều. Cảm ơn con. Cha không muốn thế.

Biết không thể nào làm chuyển được lòng cha, cậu thôi không nài nỉ và nghĩ cách khác.

Một đêm, đợi cha viết mỏi tay đi ngủ, cậu sẽ dậy, lần ra phòng giấy, thắp đèn rồi ngồi vào bàn bắt chước lối chữ của cha viết rất nhanh nhẹn. Tập "băng" viết đã thành đồng cao, cậu đếm được 100 tờ. Thế là làm thêm được 1 phật-lạng. Cậu nghỉ tay rồi rón rén về phòng ngủ.

Hôm sau cha cậu vui vẻ bảo cậu:

- Lệ ơi! Cha còn có sức làm việc hơn là con tưởng. Đêm qua, trong hai tiếng đồng hồ cha đã viết hơn mọi hôm đến quá một phần ba. Tay ta còn lẹ, mắt ta còn tinh.

Lệ sung sướng tự nhủ lòng:

- Không những kiếm được thêm tiền, ta còn làm cho cha vui sướng tưởng mình trẻ ra. Ta hãy gắng lên! Cậu làm như thế luôn một tháng. Thức nhiều sinh mệt. Một tối kia, cậu ngủ gật trong khi học bài.

Hôm sau, cha cậu mắng:

- Độ này con đòi tính nhiều quá. Trước con có thể đâu! Con nên nhớ rằng tất cả hy vọng của nhà ta đều đặt vào tương lai của con. Cha rất không bằng lòng con.

Bị cha mắng, cậu định từ nay thôi không viết nữa. Nhưng đến chiều, cha cậu về vui vẻ báo cho nhà biết rằng tháng này cha cậu đã lĩnh được 32 phật lạng hơn tháng trước. Cha cậu lại mua một gói kẹo lớn về phân phát cho các con. Các em cậu vỗ tay reo mừng. Thấy thế, cậu lại quả quyết làm như lần trước và tự nghĩ:

- Ta phải gắng thêm chút nữa! Ban ngày ta học, ban đêm ta viết để cho cha và các em ta được sung sướng!

- Cậu viết như thế luôn bốn tháng. Bốn tháng thức đêm ngày mệt! Bốn tháng bị cha dầy vò hắt hủi.

Sang tháng thứ năm, cậu quyết lòng nghỉ việc để khôi phục lại tình yêu đầu của cha, nhưng đêm đến, cậu lại nhớ giấc dậy. Cậu muốn nhìn lại một lần cuối cùng trong bầu không khí bình tĩnh ban đêm, cái phòng con kia, nơi mà cậu đã làm việc giấu trong bấy nhiêu lâu. Đèn thấp, cậu đứng trước bàn nhìn tập "băng" trắng mà cậu sẽ không bao giờ được viết nữa, những tính danh và địa chỉ cậu đã thuộc lòng, lòng cậu bỗng thấy bồi hồi. Rồi bất giác, cậu lại ngồi xuống làm việc. Tay cậu đung roi quyển sách xuống đất. Cậu rùng mình sợ hãi. Chết! Cha cậu dậy thì sao?

Cậu nín thở và lắng tai nghe, nhưng không nghe thấy gì cả. Im cả! Cả nhà đang ngon giấc. Cậu yên tâm cầm bút viết lia lịa.

Lúc ấy, cha cậu vẫn đứng sau cậu mà cậu không biết, vì nghe tiếng sách rơi, cha cậu nghe ngóng một lúc lâu rồi rón rén ra. Phải! Cha cậu đứng đấy, mái tóc bạc cúi trên mái tóc xanh! Phải! Cha cậu đứng đấy mắt nhìn ngon bút, lòng cảm thương con!

Bỗng cậu Lệ thét lên một tiếng có hai bàn tay run run ôm lấy đầu cậu.

Nghe tiếng nức nở, cậu biết ngay là cha, liền nói:

- Cha ôi, xin cha tha lỗi cho con!

Cha cậu, cúi hôn cậu, nước mắt rỏ cả lên trán:

- Lệ yêu quý của cha! Con đừng giận cha nhé! Cha đã hiểu cả. Chính cha phải xin lỗi con mới phải.

Nói xong, cha cậu ôm cậu vào giường mẹ cậu và bảo:

- Hôn con đi! Đã bốn tháng nay nó không ngủ để làm việc thay ai. Ta đã phụ bạc nó trong khi nó kiếm gạo nuôi cả gia đình.